

مدیریت پاداش عاملی مؤثر در احیای بافت های فرسوده

صادق کهوازی^۱، احمد استقلال^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه پیام نور تهران شرق. S_Kahvazi@yahoo.com

^۲ عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یزد، گروه شهرسازی، یزد، ایران. A.Esteghlal@srbiau.ac.ir

چکیده

امروزه در نظریه های شهرسازی در سرتاسر جهان مشارکت شهروندان جایگاه مهمی به خصوص در فرآیند بهسازی و نوسازی بافت های فرسوده شهری یافته است. لیکن تا به امروز وبا وجود کمک ها و پاداش های در نظر گرفته شده بعنوان مشوق های طرح های نوسازی، شاهد مشارکت شهروندان در این دسته از طرح ها در حد مطلوب نبوده ایم. باتوجه به ضرورت موضوع، نظریه نوسازی نهنگی! در پی آن است تا به اهمیت مدیریت پاداش، بعنوان یکی از عوامل انگیزشی در فرآیند مشارکتی شهروندان در طرح های شهری بپردازد و در این مسیر با تبیین نظریه مدیریت پاداش و نگاهی نوین، که بلانکارد به این مهم در کتاب نهنگ ها نموده است، به نقش مدیریت صحیح پاداش در نوسازی بافت های فرسوده و ضرورت آموزش گام به گام مشارکت به شهروندان، پرداخته شده است. نتایج حاصل از این پژوهش بر این نکته تأکید دارد که مدیریت پاداش در عملکرد مشارکتی ساکنان بافت های فرسوده بسیار مؤثر بوده و در حقیقت پاداش، پایه رفتارهای انگیزشی ساکنان است. مدیریت پاداش اثربخش در نهایت باعث بالابردن سطوح انگیزشی می شود؛ در حالی که مدیریت پاداش ناکارآمد موجبات بی انگیزگی را در بین ساکنان بافت های فرسوده فراهم می آورد. این شمشیر دولبه باید به شیوه ای علمی و نظام مند مدیریت گردد.

واژه های کلیدی: نوسازی بافت فرسوده، مشارکت، مدیریت پاداش، نظریه پاداش نهنگی.